

[Korsgaard.]

skulde have i Løn. Nu maa jeg skarpt understrege, at vi Konservative altid har hørt til dem, der sagde, at naar det drejede sig om et stort Ansvar, maatte den paagældende ogsaa have en stor Løn, det vil ingen kunne benægte, men jeg har rigtig nok Indtryk af, at Venstre har stillet sig helt anderledes, og gaar vi nogle Aar tilbage i Tiden, tror jeg nu heller ikke, at Socialdemokratiet var at finde paa det Standpunkt, at en Mand i en vigtig Stilling kunde have en efter danske Forhold saa formidabel Løn som 40 000 Kr. Socialdemokratiet har imidlertid omvendt sig og har gjort det officielt, og den, der omvender sig officielt, kan i hvert Fald paa-regne min Tilslutning. Men Venstre! Ja, Venstre kunde jo ikke være i Tvivl om, at den Løn, der var tænkt paa, var den samme, som et almindeligt Medlem af Nationalbankens Direktion fik. Og vilde Venstre da blankt gaa med hertil?

Nej, det vilde man ikke. Vi fra vor Side ønskede, at denne Løn skulde fremtræde tydeligt og klart for enhver som en Post paa Finansloven, men det vilde Venstre ikke, Venstre vilde have, det skulde ske i det skjulte. Det vil vel sige i Lighed med Tendensen i „Tartuffe“, at det gør ikke noget, man synder, naar bare det er i det skjulte. Man skulde saa have en Mellemregning mellem Nationalbanken og Staten, hvor Beløbet blev opført. Det rent faktiske er altsaa — det vil vist ingen bestride —, at Venstre var klar over, at det drejede sig om en Løn paa 40 000 Kr. Jeg ved meget vel, at det blev sagt, at Lønspørgsmaalet maatte Ministeren være ansvarlig for, men der var paa det Tidspunkt i alt Fald Tid til at protestere, hvis man virkelig vilde gøre Ansvar gældende med Hensyn til Lønnen. Mig forekommer det noget besynderligt, at et Parti, som ellers gør sig til Talsmand for, at Lønningerne, ikke mindst i den nuværende Situation, skal nedsættes meget alvorligt, her giver Tilslutning til, at der gives en Løn paa 40 000 Kr. — et Moment, som fra konservativ Side ikke vilde kunne tænkes benyttet som Argument mod den Ordning, der er truffet, men som man skulde have troet, at Venstre vilde have taget noget mere haandfast paa, end de gjorde. Man kan altsaa se, at Teori er ikke sjældent eet og Praksis noget andet. Jeg er ikke i Tvivl om, at det kun kan være Venstre en Behagelighed at faa dette Problem fremlagt saaledes, at enhver kan se, hvorledes Sagen ligger, for Aabenhed

og Klarhed — derom er vi jo enige — er alligevel i sidste Instans det, vi alle er bedst tjent med. (*Jensen [Broby]*: Ja, men saa skal der en korrekt Fremstilling til!). Den er fuldkommen korrekt. (*Jensen [Broby]*: Nej!). Saa vidt jeg kan tænke mig, vil Formanden ikke afskære det ærede Medlem fra at faa Ordet senere, hvis han maatte ønske det.

Den højtærede Finansminister kredsede en hel Del om, at han jo ikke kunde vide, at den Situation, vi nu er inde i, vilde opstaa, og at man derfor ikke med Rette kunde bebrejde ham, at han ikke fik ombyttet sit Statslaan — vistnok af November — paa et Tidspunkt, da det kunde gøres paa rimelige Vilkaar. Jeg vil give den højtærede Finansminister saa inderlig Ret heri, men var det saa ikke muligt, at den højtærede Finansminister vilde give mig Ret i, at saa kan Finansministeren heller ikke faa Æren for det, naar Situationen tilfældigvis former sig saaledes, at et 8 pCt.s Laan kan ombyttes med et 6 pCt.s Laan. Jeg synes, det vilde være overmaade behageligt, hvis man her i Salen kunde ræsonnere ens, hvad enten det gaar op eller ned, og at man i et Øjeblik Sejrglæde — som f. Eks. den Gang det 8 pCt.s Laan blev ombyttet — kunde tænke paa, at Situationen ogsaa kan blive den omvendte, og at man i begge Tilfælde ikke har nogen større personlig Andel i, hvad der sker. Thi det er netop Sagen: i det første Tilfælde, hvor det drejede sig om at faa et Laan til en lavere Rente, viste Finansministeren ikke særlig gode Evner, og i det sidste Tilfælde viste han ikke særlig daarlige Evner. Hvis vi kunde lade begge Dele gaa ud af Debatten, skulde jeg ikke have ulejlighet Tinget med de Udtalelser, jeg nu har fremsat.

Jeg gaar nu over til det, som for mig har været den særlige Anledning til at tage Ordet ved denne Lejlighed — og jeg tror ikke, det skal optage saa lang Tid, som jeg hidtil har brugt. Den højtærede Finansminister kredsede i høj Grad om Kronens Stilling og berørte i denne Forbindelse, i hvert Fald periferisk, Valutaloven og dens Betydning. Man kan vel sige, at den højtærede Finansministers Bemærkninger i særlig Grad var vendt polemisk mod Venstre, i hvert Fald nævntes Partiet Venstre, og jeg tror ikke, jeg tager fejl, naar jeg siger, at det konservative Folkeparti ikke blev nævnt. Nu maa ærede Medlemmer ikke tro, at det er mig ubehageligt, at den højtærede Finansminister i givet Fald vilde mene, at det konservative Parti gør det rigtige, naar jeg selv mener, det er rigtigt. For efter